

Een grasmaaiër voor u?

Delen is het nieuwe hebben en het kost je helemaal niets

- ▶ Voortaan worden spullen niet langer geconsumeerd, maar 'geconsudeeld'
- ▶ Allerlei initiatieven, ook online, moedigen het delen en weggeven aan

Martine CROONEN

Op zoek naar een tapijtreiniger, posten we een oproep op peerby.be. Meteen ontvangen we een bevestiging met de boodschap dat peerby snel op zoek gaat naar eigenaars van zo'n apparaat. Via de website stellen die hun spullen ter beschikking van buurtbewoners, nadat beide zich registreerden. We zijn benieuwd of onze oproep iets oplevert.

In afwachting snuffelen we voort op andere 'delensites'. Via online-weggeefwinkel.be geven mensen allerlei dingen gratis weg, van een metalen koffieblik tot scheuten van een grasplant. Iemand zoekt een koffiezetapparaat en een kersverse mama schenkt een kleine overschot doopsuiker weg. Voldoende eendjes met vishaak verzamelen, is dan weer de droom van een kleuterjuf. Zelfs op de website tweedehands.be blijken opmerkelijk veel gratis aanbiedingen te vinden. „Gratis haantjes, op voorwaarde dat je ze zelf komt vangen”, lezen we.

Diezelfde avond meldt peerby dat er in de buurt geen tapijtreiniger werd gevonden. Spijtig.

Op een 'weggeefplein' nemen mensen weg en vullen anderen weer aan. © Jeroen Hendrickx

Uit de massa's zoekertjes en aanbiedingen blijkt hoezeer mensen met elkaar willen delen. Omdat ze te veel consumeerden en beseffen dat hun aankopen toch maar ongebruikt blijven?

„Ik vind het fantastisch dat mensen rondom ons delen”

Of heeft de economische crisis er de hand in? Alvast de jonge generatie beseft scherp dat bronnen eindig zijn. Waarom een grasmaaiër kopen als die van de

buren welgeteld eenmaal per maand uit het tuinhuisje mag?

„Ik vind het fantastisch dat mensen delen zonder eigenbelang, simpelweg om iemand blij te maken”, zegt Els Van Loo. „De kleding van mijn drie kinderen ging steevast naar een vriendin, een gescheiden broer of een buurvrouw die oma werd. Ik had de spullen ook kunnen verkopen op eBay of op een tweedehandsbeurs, maar weggeven doet geveer en ontvanger zo veel plezier.”

Repaircafés worden vaak aangevuld met een 'weggeefplein' (zie foto) of boekenkast. De roman van Georges Simenon die

we onlangs op die manier gratis op de kop tikten, doen we voorlopig niet van de hand, wetende dat iemand hem schenken wou.

Ook kennis en kunde worden op zulke markten vrijmoedig gedeeld. Hilde Van den Brande, onlangs vrijwilliger in een repaircafé, koestert de herinnering aan een blinde man die op het gehoor een trompet herstelde met de hulp van de ogen van de trompettist. Op het 'weggeefplein' in Borsbeek herstellen een moeder en haar dochter kleding. „Omdat we het belangrijk vinden in deze crisistijd ons talent te delen met wie minder vaardig is.”

Niet gewoon, daarom zo Buitengewoon

Nieuw op dinsdagavond op Eén is de realistische, maar bovenal eerlijke verhalenserie *Buitengewoon*.

Het jonge productiehuis Nieveranst maakte acht afleveringen over kinderen en jongeren met een beperking. Ze vertellen ieder hun bijzondere en daarvoor zo aangrijpende verhaal vanuit hun eigen leefwereld. Geen gezeur over wat hen ontbreekt of over wat ze vandaag niet kunnen, maar alle aandacht naar wat ze wel kunnen en/of morgen nog willen bereiken. En dat is niet weinig!

Een paar beklijvende voorbeelden. Lenny belandt na een auto-ongeval in een rolstoel, maar valideert en vecht moedig terug. Amal verliest sinds haar geboorte het zicht, maar verbaast haar leerkrachten elke dag. Emir is autistisch en volgt een schooltraject op maat, waardoor hij de zorgen van zijn mama verlicht. Faye kan welgeteld vijf woorden zeggen: mama, papa, zus, ja en neen. Volgens de artsen zou

het meisje als een plant door het leven moeten gaan, maar zij wist al meermaals haar omgeving te verbazen. Rekening houdend met haar beperking, is Faye omzeggens al tot aan de maan gereisd.

Na het bekijken van elke aflevering weet je het zeker: de wonderen zijn de wereld lang niet uit. Daaraan is weliswaar één voorwaarde gekoppeld: nooit omkijken en altijd moedig voortdoen. De verhalen van de kinderen en jongeren in *Buitengewoon* zijn daar het ontgensprekelijke voorbeeld van.

De serie toont hun wilskracht om te leren omgaan met hun kleine en grote beperkingen. Veel meer nog dan de meeste van hun leeftijdgenoten moeten deze jongeren keihard werken en onophoudelijk moedig zijn om één stap, vaak slechts een kleine, vooruit te doen in het leven. Alleen dat al maakt hen, zonder enige uitzondering, zo buitengewoon.

Voor het maken van *Buitengewoon* konden de makers rekenen op de medewerking van De Leerexpert, de nieuwe naam van het stedelijk buitengewoon onderwijs van Antwerpen. Met de serie wil het net het taboe op het buitengewoon onderwijs doorbreken. Met succes, want het resultaat is ongetwijfeld uniek te noemen.

Nog dit, *Buitengewoon* is gemaakt met schroom en integriteit, kortom met het vereiste vakmanschap dat een dergelijk kies onderwerp vereist. Hoedje af! Alleen is het doodjammer dat zo'n waardevol programma pas laat op de avond (22.35 uur) wordt uitgezonden.

Luk VAN BEL

Een auto of een koe? Delen werkt

Wat je niet de hele tijd of in zijn geheel nodig hebt, kan je evengoed (ver)delen

Staat uw auto vaak op stal of blijft een deel van uw kamers ongebruikt sinds de kinderen het huis uit zijn? Heeft u er al aan gedacht een of ander te delen?

Het fenomeen deeleconomie zit in de lift. Wie deelt, vindt de toegang tot het product belangrijker dan het bezit ervan, zo blijkt. Van autodelen, fietsdelen en samenhuizen tot het delen van een tuin, gereedschap of een maaltijd. Delen blijkt een sympathiek tijdverdrijf en doet de burger bijdragen aan een warme en respectvolle samenleving.

„Mensen zoeken waarop ze kunnen besparen. Een auto is duur en wordt relatief weinig gebruikt”, zegt Jeffrey Matthijs van Autopia, het Vlaams Steunpunt voor Particulier Autodelen. De organisatie telt vandaag ruim tweeduizend leden, die samen een 350-tal wagens delen. „Vooral de jongere generatie is geboeid door het autodelen. Ze hecht minder belang aan het bezit van een wagen dan van een smartphone bijvoorbeeld. Ook wie het financieel moeilijk heeft, maakt er graag gebruik van.”

Eén auto voor meerdere gezinnen. Fijn, zolang ze maar niet met z'n allen achter het stuur kruipen. © Autopia

Uit een enquête blijkt echter dat de meeste leden van Autopia gaandeweg vooral het sociale contact van autodelen waarderen. Matthijs: „Opmerkelijk is dat mensen die een wagen delen na verloop van tijd bijvoorbeeld ook samen een buurtfeest organiseren. Wie deelt, legt aldus contacten die anders niet zouden ontstaan.”

„We vonden het onzin dat onze wagen overdag op de oprit stond terwijl we aan het werk waren”, vertelt Hilde Marichal. Samen met zes andere deelt het Edegemse gezin een wagen. „De aankoop deden we gezamenlijk, we zijn dus met z'n allen eigenaar. Wie de auto nodig heeft, reserveert hem via Autopia's online kalender. Een huishoudelijk re-

glement helpt misverstanden te vermijden. Voor grote beslissingen of bij onvoorziene kosten gaan we met z'n allen rond de tafel zitten. Als groep delen we hetzelfde principe: oog hebben voor duurzaamheid en bewust omgaan met mobiliteit.”

Een vrij nieuw fenomeen is *crowdbutchering*, online een stuk dier kopen. Nathalie Gyssels bestelde onlangs haar tweede vleespakket via *deeleenokoe.be*. „Niets dan voordelen”, vindt ze. „Je proeft de kwaliteit, je vermijdt transport en je weet waar het vlees vandaan komt.”

Bovendien heeft de organisatie oog voor het welzijn van het dier. Koe, en sinds kort ook varken, wordt goed behandeld en pas geslacht als het volledige dier is verkocht. De boer krijgt een eerlijke prijs en de organisatie biedt via de website ook vegetarische gerechten aan.

Gyssels: „Sindsdien zijn we ons meer bewust van de waarde van vlees. We maken onze vrienden warm voor het concept, waardoor het delen ervan ook een sociaal gebeuren wordt.” (MC)